

[Glistrup.]

tage stilling til, man vil bede domstolene at skabe ret, man vil bede domstolene tage stilling til et spørgsmål, der i bund og grund er af politisk natur.

Vi kender fra kriminalromanerne eksempler på forbrydelser, hvor man ikke kan finde den skyldige, hvor man ikke kan finde offeret, hvor man ikke kan finde motivet el. lign. Det, som anklagemyndigheden præsenterer os for her, er en helt ny variant deraf, nemlig tilfældet, hvor man har en forbryder, en mand, som man med vold og magt vil have dømt — for det er jo det, der er sagen her — men hvor man ikke kan finde nogen forbrydelse. Derfor opstiller man disse fuldstændig besynderlige fiktionsteorier, som gennemsyrrer hele dette anklagemateriale. Det, som domstolene skal til at gøre nu, træffe denne politiske afgørelse af, hvorvidt man vil følge dette anklagemateriale eller ej, er ikke noget, der har haft et normalt juridisk forløb som baggrund for, at det nu skal væltes over på de stakkels domstole at tage stilling til dette i bund og grund politiske spørgsmål.

Nej, det, der er tale om, vil enhver, der har fulgt sagen, og det tør jeg vistnok prale af, at en hel del her i landet har gjort — vide, at fremskridtsbevægelsen opstod den 30. januar 1971, og i og med fremskridtsbevægelsens opståen opstod også denne sag. De er i den grad to sider af et hele, der har fulgtes ad fra den 30. januar 1971, hvor den daværende finansminister med det samme reagerede og satte det i gang, som nu er ved at skulle kulminere i den domstolssag, som man er ved at forberede. Den 30. januar 1971 var der ingen sag, det har vi et væld af bekræftelser på, senest har ligningsdirektør Hove bekræftet det på side 14 i Ekstra Bladet for den 30. maj i år. Der blev rejst en sag i anledning af det, det har vi et væld af udtalelser om fra den daværende finansministers side, vi kan f. eks. finde det i Folke­tingstidende 1970-71, sp. 4033.

Således var det, at disse to ting, fremskridtsbevægelsen og den sag, vi behandler i dag, opstod under ét, og de har fulgtes ad under ét. Fremskridtsbevægelsen var en kamp imod embedsmandsvældet, det var en kamp imod skattesystemet, som det var gennemført, og som det blev holdt i live af politikerne fra de partier, der endnu danner

et flertal her i denne sal. Det var en kamp imod det, der hørte til dette system, herunder bl. a. det advokatsystem, som i den grad lever højt på disse ting, og som vi så sent som i dag har forsøgt at få stækket ved at stemme for fru Hanne Reintofts forslag her for lidt siden. Det var en kamp imod disse hovedmomenter, og disse, de herskende led i samfundet, slog jo i allerhøjeste grad igen, i takt med at fremskridtsbevægelsen voksede sig større og større.

Jeg påstår ikke, at der i denne danske Watergate-affære er nogen båndoptagelser el. lign. af samtaler imellem de pågældende politikere, embedsmænd, advokater m. fl. Det var simpelt hen aldeles unødvendigt. Enhver kunne vide med sig selv, hvordan der indbyrdes skulle handles, i takt med at hele denne sag udviklede sig, og således som den stadig er i udvikling.

Men vi er altså nu kommet frem til, at man med de mellem­spil, der har været, nu kommer og siger: nu skal vi have rejst tiltale mod denne Glistrup, der har været så formastelig at være stifter af denne bevægelse og sætte alt dette i værk. Og så kan vi da selvfølgelig alle sammen blive enige om at svare, at meningen med grundlovens § 57 selvfølgelig ikke er, at den, der kommer i anklagemyndighedens søgelys, skal behandles bedre, fordi han er blevet folketingsmedlem. Men der er jo ingen, der drømmer om at forestille sig i denne sag her, at man ved at nægte at give samtykket vil behandle mig bedre, end enhver anden ville være blevet i forhold til anklagemyndighedens søgelys. Det er jo, når man ser sagens forløb, når man ser anklagematerialets opstilling på denne fiktionsteori, så ganske åbenbart, at det, som man sigter efter at gøre, er at behandle mig dårligere i relation til rets­maskineriet, end man ville have behandlet mig, hvis jeg ikke havde formastet mig til at gøre politisk oppositionelle synspunkter gældende på den besværlige vis, som jeg vitterlig har tilladt mig at gøre. Der var vel ingen, der havde drømt om at trække det her frem i form af en straffesag, hvis der ikke havde været hele det politiske akkompagnement, som har fulgt denne sag fra første færd, og som stadig følger den.

Jeg vil vove at påstå, at der heller ikke var nogen, der havde drømt om at rejse en